

SARAH LARK

STRIGĂTUL
PĂSĂRII KIWI

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI
ÎN ȚARA NORULUI ALB

CUPRINS

PRIMA PARTE

Educație: <i>Canterbury Plains, Greymouth, Christchurch și Cambridge, 1907-1909</i>	13
---	----

PARTEA A DOUA

Paradisuri pierdute: <i>Canterbury Plains, Cambridge, Auckland, Capul Reinga, America, Australia și Greymouth, 1914-1915.....</i>	143
---	-----

PARTEA A TREIA

Război: <i>Canterbury Plains, Greymouth, Gallipoli și Wellington, 1914-1916</i>	287
---	-----

PARTEA A PATRA

Drumurile depărtărilor: <i>Greymouth, Canterbury Plains și Auckland, 1915-1918.....</i>	409
---	-----

PARTEA A CINCEA

Pace: <i>Dunedin, Kiward Station și Christchurch, 1917-1918.....</i>	533
--	-----

EDUCAȚIE

*Canterbury Plains, Greymouth, Christchurch
și Cambridge, 1907-1909*

- Întrecere! Hai, Jack, până la inelul războinicilor din piatră!

Gloria nu mai aștepta răspunsul lui Jack și își conduse poneiul de culoarea vulpii alături de calul lui, în poziție de start. Când Jack clătină din cap, Gloria bătu ușor din pulpe și micuța iapă își luă zborul.

Jack McKenzie, un Tânăr cu părul ondulat, castaniu-roșcat și cu niște ochi blânci de culoare verde-căprui, își lăsa și el calul să se avânte în galop și o urmă pe fată, pe deasupra pajîștilor nesfârșite din Kiward Station. Jack nu avea nicio sansă să o prindă din urmă pe Gloria cu armăsarul lui din rasa Cob, puternic, dar destul de lent, însă îi permise fetei o clipă de placere. Gloria era mândră nevoie-mare de poneiul rapid ca fulgerul din Anglia, care arăta ca un pur-sânge în miniatură. Din câte își amintea Jack, fusese primul cadou primit de ziua ei de la părinți, pentru care Gloria se bucurase cu adevărat. Conținutul pachetelor care veneau, de altfel neregulat, pentru ea din Europa nu era foarte spectaculos: o rochie cu volănașe, inclusiv evantai și castaniete de la Sevilia, botine aurii de la Milano, o poșetă minusculă din piele de struț de la Paris... toate lucrurile care nu erau deosebit de utile la o fermă de ovine de la Noua Zeelandă și care chiar se dovediseră a fi mult prea extravagante pentru vizitele ocasionale la Christchurch.

Părinții Gloriei nu se gândeau însă la aşa ceva, dimpotrivă. William și Kura Martyn găseau, probabil, foarte amuzant faptul că

șocau societatea destul de conservatoare din Canterbury Plains, printr-o atingere fină a „Lumii Mari“. Inhițiile și timiditatea le erau străine amândurora și presupuneau, în mod firesc, că și fiica lor simțea la fel.

În timp ce Jack galopa acum într-o viteză amețitoare pe drumul de țară, pentru ca măcar să nu o piardă din ochi pe fată, se gândeau la mama Gloriei. Kura-maro-tini, fiica fratelui său vitreg, Paul Warden, era o frumusețe exotică și binecuvântată cu o voce extraordinară. Muzicalitatea i-o datora, cel mai probabil, mamei sale, cântareața maori Marama, mai degrabă decât ruelor sale albe. Kura nutrise, încă din copilărie, dorința de a cucerî lumea operei europene și își antrenase vocea, în mod constant. Jack crescuse împreună cu ea în Kiward Station și chiar și astăzi se gândeau cu groază la exercițiile de canto ale Kurei și la melodiile cântate la pian, aparent fără sfîrșit. Inițial păruse că în mediul rural din Noua Zeelandă nu avea să existe nicio șansă ca ea să își îndeplinească visele – până când găsise, în sfîrșit, un admirator, în persoana soțului ei, William Martyn, care știuse să îi pună în valoare talentul. De ani de zile, cei doi colindau Europa în turnee, cu o trupă de cântăreți și dansatori maori. Kura era vedeta unui ansamblu care combina muzica tradițională maori cu instrumentele occidentale, dând naștere unor interpretări neconvenționale.

– Am câștigat!

Cu pricepere, Gloria își conduse energetic ponei în mijlocul formațiunii muntoase, numită „inelul războinicului din piatră“.

– Și acolo, în urmă, sunt oile!

Micuța turmă de oi fusese motivul real pentru plimbarea lui Jack și a Gloriei. Animalele își väzuseră de treaba lor, iar acum pășteau în zona cercului din piatră, pe o bucată de pământ considerat sfânt de tribul maori local. Îngrijitoarea Gwyneira McKenzie-Warden, care se ocupa de conducerea fermei, respecta sentimentele religioase ale băstinașilor, deși terenul era proprietatea Kiward Station. Erau suficiente pășuni pentru oi și vite, astfel că nu era nevoie ca

animalele să colinde pe sanctuarele maori. Prin urmare, îl chemase pe Jack la prânz pentru a aduna oile, ceea ce stârnise protestul vioi al Gloriei.

– Asta pot s-o fac eu, bunico! Nimue încă mai are de învățat!

De când Gloria își antrenase primul ei câine ciobănesc, se implica în sarcinile majore de la fermă, spre deliciul Gwyneirei. Și de data aceasta îi zâmbi strănepoatei sale și dădu aprobator din cap.

– Bine, dar Jack te va însobi, decise, chiar dacă nici ea nu își putea explica de ce nu o putea lăsa pe fată să se plimbe singură.

Nu știa nici ea să spună de ce nu o putea lăsa pe fată să se plimbe singură. Practic nu exista niciun motiv de îngrijorare: Gloria cunoștea ferma ca în palmă, iar toți oamenii din Kiward Station o cunoșteau și o iubeau pe Gloria.

Gwyneira nu fusese niciodată exagerat de precaută cu propriii copii. Fiica ei era mai mare, Fleurette mergea încă de pe când avea opt ani patru mile până la școala cea mică pe care prietena Gwyneirei, Helen, o înfințase la acea vreme la o fermă învecinată. Dar cu Gloria era altceva. Toate speranțele Gwyneirei se bazau pe singura moștenitoare legitimă de la Kiward Station. Numai prin venele Gloriei și ale Kurei-maro-tini curgea sângele familiei Warden, fondatoarea de drept a fermei. Mama Kurei, Marama, provenea din tribul maori local, astfel că Gloria era recunoscută și de băstinași. Acest aspect era foarte important, pentru că între Tonga, șeful Ngai Tahu, și familia Warden existase întotdeauna o rivalitate acerbă. Tonga spera ca, printr-o căsătorie între Gloria și un maori din seminția sa, să obțină supremăția pentru pământuri. Această strategie eșuase deja în cazul mamei Gloriei, Kura, iar Gloria nu manifestase până acum un interes aparte pentru viața și cultura tribului. Desigur, ea vorbea fluent dialectul maori și asculta cu placere când bunica ei, Marama, îi povestea miturile antice și legendele despre poporul său. Dar se simțea legată numai de Gwyneira, de al doilea soț al acesteia, James McKenzie și, mai ales, de fiul lor, Jack.

Între Jack și Gloria existase întotdeauna o relație specială. Tânărul era cu cincisprezece ani mai mare decât nepoata lui vitregă și, în primii ani de viață ai Gloriei, el fusese cel care trebuise să o protejeze de capriciile și dezinteresul părinților ei. Jack nu fusese niciodată vrăjit de Kura și muzica ei, dar pe Gloria o plăcuse de la primul ei tipărt – care trebuia să fie luat ad litteram, aşa cum îi plăcea tatălui lui Jack să glumească. Copilul obișnuia să urle de îndată ce Kura atingea clapele pianului. Astfel, îi câștigase simpatia lui Jack pentru totdeauna; se învârtea în jurul Gloriei ca un cățeluș.

Între timp, nu numai Jack ajunsese la inelul din piatră, ci și cățelușa Gloriei, Nimue. Reprezentanta rasei Border Collie gâfâia și își privea stăpâna aproape cu reproș. Cățelușei nu îi plăcea deloc când Gloria o făcea să alerge după cal. Fusese mult mai fericită înainte ca poneiul iute ca săgeata să sosească din Anglia. Dar acum își trase răsuflarea și o luă din nou la fugă când Gloria, cu un fluerat ascuțit, o pușe pe urmele oilor care pășteau împărațiile în jurul stâncii. Observată cu satisfacție de Jack și de mândra ei proprietară, Nimue strânse animalele laolaltă și apoi așteptă noi ordine. Gloria își conduse turma cu dibăcie spre casă.

– Vezi, am reușit și singură!

Triumfătoare, fata îl privi extaziată pe Jack.

– Îi vei povesti bunicii?

Jack dădu din cap, serios.

– Sigur, Glory. Va fi mândră de tine. și de Nimue!

În urmă cu mai bine de cincizeci de ani, Gwyneira McKenzie adusese în Noua Zeelandă primul Border Collies din Țara Galilor, crescut și dresat acolo. S-ar fi bucurat să o vadă pe Gloria descurcându-se atât de bine cu animalele.

Andy McAran, bătrânul administrator al fermei, îi privise pe Jack și pe Gloria când, în cele din urmă, reușiseră să conducă oile în țarcul în jurul căruia el își pierdea vremea. McAran nu ar mai fi trebuit să lucreze de mult, dar era angajat voluntar la fermă și încă își mai

înșeuă calul aproape în fiecare zi, pentru a călări de la Haldon până la Kiward Station. Soției sale nu-i convenea, ceea ce pe Andy nu îl descuraja – dimpotrivă. Se însurase târziu și nu se putuse obișnuia niciodată să primească ordine de la cineva.

– Parcă o văd pe domnișoara Gwyn.

Bătrânul zâmbi apreciativ când Gloria închise poarta în urma oilor.

– Lipsește numai părul roșcat și...

Andy nu mai rosti continuarea; la urma urmei, nu voia să o întristeze pe Gloria. Dar Jack auzise de prea multe ori remarci similare pentru a nu fi în stare să-i citească gândurile lui Andy: bătrânul păstor regreta faptul că Gloria nu moștenise nici silueta delicată de spiriduș, nici fața îngustă, drăguță a străbunicii ei – ceea ce era ciudat, deoarece Gwyneira le transmisese buclele roșii și figura delicată aproape tuturor descendenților ei de sex feminin. Gloria semăna cu membrii familiei Warden: față colțuroasă, ochii apropiati, buzele clar definite. Bucile ei bogate, șaten-deschis, îi jucau în jurul capului, de parcă ar fi fost pe cale să-l strivească. Era o corvoadă să aranjezi splendoarea aceea sălbatică, aşa că, într-un acces de nervi, fata își tăiașe părul cu aproape un an în urmă. Desigur că toți o tachinaseră, întrebând-o dacă nu cumva dorea să devină cu totul „un băiețel“ – mai furase și înainte pantalonii scurți pe care bunica ei, Marama, îi cususe pentru băieții maori, dar lui Jack i se părea că buclele scurte îi veneau de minune Gloriei, iar pantalonii largi se potriveau mai bine pe corpul ei puternic, puțin îndesat, decât rochiile. În ceea ce privește tenul, Gloria se arunca în partea strămoșilor maori. Moda după croiala occidentală nu ar fi pus-o niciodată în valoare.

– Fata nu are mai nimic de la mama ei, observă și James McKenzie.

Văzuse sosirea lui Jack și a Gloriei de la bovidoul din dormitorul Gwyneirei. Îi făcea placere să stea acolo; punctul de observație aerisit îi plăcea mai mult decât fotoliul confortabil din salon. James împlinise de curând optzeci de ani, iar bătrânețea îi dădea multe

bătăi de cap. De ceva timp îl chinuiau durerile reumatice, din cauza cărora fiecare mișcare era dificilă. Ura că trebuia să se sprijine într-un baston. Nu îi venea ușor să recunoască faptul că scara care cobora în salon reprezenta un obstacol din ce în ce mai mare pentru el, prin urmare își spunea că stă mai confortabil în locul său din bo vindou, pentru a putea observa mai ușor ce se întâmplă la fermă.

Gwyneira știa mai bine: James nu se simțise niciodată cu adevarat la locul său în salonul elegant de la Kiward Station. Lumea lui fusese întotdeauna zona destinată lucrătorilor. Demisionase numai de dragul lui Gwyn, pentru a locui pe moșia somptuoasă și pentru a-și crește fiul aici. James ar fi preferat să construiască o casă din bușteni pentru familia sa și să stea în fața unui șemineu, pentru care să fi tăiat el însuși lemnele de foc. Totuși, visul își pierdea din farmec pe măsură ce îmbătrânea. Între timp, începu să i se pară plăcut să se bucure, pur și simplu, de căldura asigurată de servitorii Gwyneirei.

Gwyneira îi puse mâna pe umăr și privi și ea în jos, la Gloria și la fiul ei.

– Este minunată, rosti ea. Într-o zi, dacă își va găsi bărbatul potrivit...

James dădu ochii peste cap.

– Nu din nou! oftă el. Slavă Domnului că încă nu aleargă după băieți. Când mă gândesc la Kura și la acel băiat maori care ți-a dat toate acele bătăi de cap... Căți ani avea? Treisprezece?

– Păi era precoce! își apără Gwyneira nepoata.

O iubise întotdeauna pe Kura.

– Știi că nu o placi în mod special. Dar problema ei constă, în realitate, în faptul că nu aparține acestui loc.

Gwyneira își perie părul înainte de a-l prinde în agrafe. Era încă lung și ondulat, chiar dacă albul înlocuia din ce în ce mai mult roșcatul. Altfel, cei șaptezeci și trei de ani ai săi de-abia ar fi putut fi observați. Gwyneira McKenzie-Warden era subțire și vânjoasă, ca în tinerețea sa. Este adevarat că fața îi era slabă acum și brăzdată de riduri mici, dar nu își protejase niciodată pielea de soare și de ploaie. Viața unei doamne din înalta societate nu o caracteriza și, în

ciuda tuturor vicisitudinilor existenței sale, continua să credă că a fost un adevarat noroc faptul că plecase din familia ei aristocrată din Țara Galilor, la vîrstă de șaptesprezece ani, pentru a îndrăzni aventura riscantă a căsătoriei, într-o lume nouă.

– Problema Kurei este că nimeni nu a învățat-o să refuze atunci când încă era capabilă să învețe, murmură James.

Avuseseră deja această discuție despre Kura de mii de ori; indiferent de tema discuției, era singurul punct de conflict din căsnicia lui James și a Gwyneirei.

Gwyn clătină dezaprobat din cap.

– O spui de parcă mi-ar fi frică de Kura, spuse ea cu indignare.

Nici acest reproș nu era nou, deși inițial nu venise de la James, ci de la prietena lui Gwyn, Helen O'Keefe – și numai gândul la Helen, care murise cu un an înainte, o măhnea adânc pe Gwyn.

James ridică din sprâncene.

– Frică de Kura? Nu, nu îți este deloc! își tachină James soția.

– De aceea de trei ore tot împingi de colo-colo pe masă scrisoarea pe care a adus-o bătrânul Andy. Fă-o, Gwyn! Sunt treizeci de mii de kilometri între tine și Kura. Nu te va mușca!

Andy McAran și soția sa locuiau în Haldon, micul oraș vecin. La oficial poștal de acolo erau primite scrisorile pentru Kiward Station, iar Andy făcea cu plăcere pe poștașul atunci când sosea corespondența din străinătate. În schimb, aștepta – ca toți mahalagii, bărbați și femei, din Haldon – o urmă de bârfă despre existența exotică de artist a ciudatei moștenitoare Warden. James sau Jack ofereau, de bunăvoie, cele mai recente știri despre viața sălbatică a Kurei, iar Gwyneira de obicei nu intervenea. Până la urmă, veștile raportate erau, în mare, bune: Kura și William erau fericiti, la spectacole se vindeau toate biletele, turneele se succedau cu repeziciune. Totuși, în Haldon, bineînțeles că se vorbea de rău. Oare William îi fusese loial Kurei vreme de aproape zece ani? La Kiward Station, fericirea neumbrită ținea numai un an. Si dacă, într-adevăr, căsnicia era atât de reușită, de ce nu fuseseră binecuvântați cu mai mulți copii?

Pentru Gwyneira, care în acest moment deschidea cu degete tremurânde plicul ce purta acum timbru de Londra, nimic din toate acestea nu conta. De fapt, o interesa numai relația Kurei cu Gloria. Până acum, fusese caracterizată de dezinteres, iar Gwyneira se ruga să rămână aşa.

De data aceasta, însă, James bănuí, privind-o pe soția sa, care deja citea, că scrisoarea conținea știri mai tulburătoare decât vechile povești de succes „Haka meets Piano”. James ghicise asta deja, pentru că nu văzuse literele ascuțite ale Kurei pe plic, ci scrisul cursiv al lui William Martyn.

– Vor să o ia pe Gloria în Anglia, spuse Gwyneira cu vocea răgăsită când, în cele din urmă, lăsa scrisoarea. Ei...

Gwyn căută cuvintele exacte ale lui William.

– Ei apreciază eforturile noastre de a-i oferi o educație, dar își fac griji că „latura creativă și artistică” a Gloriei nu este promovată suficient aici! James, Gloria nu are nicio latură „creativă și artistică”!

– Slavă Domnului, declară James. Și cum se gândesc cei doi să scoată la lumină această nouă Gloria? O vor lua cu ei în turneu? Să cânte, să danseze? Să cânte la flaut?

Interpretarea plină de măiestrie la flautul putorino era unul din punctele culminante ale spectacolului Kurei și, bineînțeles, și Gloria avea un astfel de instrument. Dar, spre supărarea bunicii ei, Marama, fata nu putea obține, nici măcar o dată, unul dintre „sunetele normale” ale flautului, ca să nu mai vorbim de faimosul „wairua”, vocea spiritelor.

– Nu, va sta într-o școală-internat. Ascultă: „Am ales o școală mică și foarte fermecătoare din Cambridge, care garantează o educație versatilă a fetelor în mediul spiritual și artistic...”, iî citi Gwyneira. Educația fetelor! Ce vrea să spună cu asta? murmură ea furioasă.

James izbucni în râs.

– Să gătească, să coacă pâine, să brodeze? sugeră el. Să studieze limba franceză? Să cânte la pian?

Gwyn arăta de parcă ar fi fost supusă torturii. Ca fiică a unui nobil, nici ea nu ar fi fost scutită de toate acestea, dar din fericire familia Silkham nu avusesese niciodată bani pentru a-și trimite fetele la un internat. Prin urmare, Gwyn reușise să scape de cele mai rele născociri, preferând, în schimb, să se dedice unor lucruri mai utile, cum erau călăria și creșterea cainilor ciobănești.

James se ridică greoi și o luă în brațe.

– Haide, Gwyn, nu poate fi atât de rău. De când cu vapoarele cu aburi, călătoria în Anglia este foarte ușoară. Mulți oameni își trimit copiii la internat. Gloriei nu i-ar strica să vadă o altă parte a lumii, iar peisajul din Cambridge trebuie să fie la fel de placut ca și cel de aici. Gloria va fi cu fete de vîrstă ei și va juca hochei sau ce mai au ei pe acolo... de acord, la echitație va trebui să se învețe cu șaua pentru doamne. Nu îi va strica să știe cum să se comporte în societate, având în vedere că pe aici proprietarii de oi devin din ce în ce mai sofisticăți...

Marile ferme din Canterbury Plains, vechi de peste cincizeci de ani, aduceau profituri uriașe, fără a fi necesară vreo intervenție majoră din partea proprietarilor. Astfel, mulți dintre „baronii oilor” de a doua sau a treia generație duceau viața unui distins proprietar de terenuri. Cu toate acestea, existau și ferme care fuseseră vândute și acum serveau drept reședință pentru toți veteranii de război din Anglia, posesori a numeroase decorații.

Gwyn inspiră adânc.

– Asta trebuie să fi fost, oftă ea. Nu ar fi trebuit să accept să se pozeze cu poneiul. Dar ea a insistat atât de mult. Era atât de fericită că promise calul...

James știa la ce se referea Gwyn: o dată pe an făcea un mare tam-tam să o fotografieze pe Gloria pentru părintii ei. În general, o îmbrăca pe fată într-o rochie de duminică, cât se poate de apretată și de plăcisoare; dar de data aceasta, Gloria insistase să fie fotografiată în șaua noului ei ponei.

– Mama și tata mi-au dăruit-o pe Princess! argumentase ea. Sigur s-ar bucura dacă ar apărea și ea în fotografie.

Gwyneira își trecea nervoasă degetele prin cocul de-abia făcut, până când se desfăcurează primele șuvite.

– Ar fi trebuit să insist măcar cu șaua pentru doamne și cu rochia de echitație.

James îi luă ușor mâna și o sărută delicat.

– Îi știi pe Kura și pe William. Poate că a fost din cauza poneiului. Dar, la fel de bine, le-ai fi putut trimite o fotografie cu Gloria în ținuta de duminică – atunci ar fi scris că, de fapt, lipsește un pian. Poate că a venit vremea. Mai devreme sau mai târziu, tot și-ar fi adus aminte că au o fiică.

– Foarte târziu! ripostă Gwyn. Și de ce nu ne lasă, măcar, să avem și noi un cuvânt de spus? Ei chiar nu o cunosc pe Glory. Și tocmai la un internat! Este atât de mică...

James își îmbrățișă soția. Preferă să o vadă așa, nervoasă, decât descurajată și nesigură ca înainte.

– Mulți copii englezi intră la internat încă de la patru ani, îi aminti el. Glory are deja doisprezece. Se va obișnui. S-ar putea chiar să îi placă.

– Va fi singură..., spuse Gwyn încet. Îi va fi dor de casă.

James încuviașă.

– La început, tuturor fetelor le este dor de casă, dar trec peste asta.

Gwyneira continuă.

– Sigur, atunci când casa părinților se află la treizeci de kilometri, dar în cazul Gloriei casa este la treizeci de mii de kilometri depărtare! O trimitem în celălalt capăt al lumii, între niște oameni care nu o cunosc și nu o iubesc!

Gwyneira își mușcă buzele. Până atunci nu recunoscuse nicio dată, dimpotrivă, o apărare întotdeauna pe Kura. Dar, de fapt, era evident. Kurei-maro-tini nu îi păsa de fiica ei, iar William Martyn nu era nici el mai breaz.

– Nu putem să ne prefacem că nu am primit scrisoarea?

Se lipi de James. Acesta își reaminti de Tânăra Gwyneira, care se refugiașe în grăduri, la crescătorii de animale, atunci când se aflase în imposibilitatea de a face față cerințelor noii sale familii din Noua Zeelandă. Dar ce se întâmpla acum era mult mai dificil decât simpla preparare a unei tocane irlandeze...

– Gwyn, iubita mea, vor trimite alta! Aceasta nu este o idee nebună a Kurei. Ea poate că ar fi venit cu o astfel de idee, dar după următorul concert ar fi uitat totul. Scrisoarea vine însă de la William. Acesta este, deci, planul său. Probabil cocheteară cu ideea de a o căsători pe Gloria cu vreun nobil britanic, cu prima ocazie...

– Dar parcă ura britanicii, obiectă Gwyneira.

William Martyn fusese, pentru o scurtă perioadă din timpul său, un luptător pentru libertatea Irlandei.

James ridică din umeri.

– William este ca un cameleon.

– Gloria nu ar trebui, însă, să fie complet singură, ofta Gwyn. Călătoria lungă cu vaporul, toată lumea aceea străină...

James încuviașă. În ciuda tuturor cuvintelor sale blânde, îi putea citi foarte bine gândurile lui Gwyn. Gloria iubea munca la fermă, dar îi lipsea spiritul aventuros care le caracteriza pe Gwyn și pe fiica ei, Fleurette. În acest sens, fata era diferită de restul familiei – nu numai de Gwyn, ci și de strămoșul ei, Gerald Warden, care nu se temuse niciodată de risc, iar de Kura și William Martyn era diferită complet. Aici intervenea însă moștenirea maori. Bunica Gloriei, Marama, era moale și legată de pământul strămoșesc. Bineînteles, ea rătăcise cu tribul ei, dar dacă ar fi trebuit să părăsească ținutul Ngai Tahu, s-ar fi simțit nesigură.

– Și dacă am trimite o altă fată? sugeră James. Nu are nicio prietenă printre maori?

Gwyneira clătină din cap.

– Doar nu crezi că Tonga ar fi de acord să trimită o fată din tribul lui în Anglia! răspunse ea. Ca să nu mai zic că nu știu nicio fată care să fie prietenă cu Gloria. Oricum, ar fi...